

Cesta

Díl pátý: Pod padajícím nebem, část 5

Martin Štefko

Copyright © Martin Štefko, 2012

Všechna práva vyhrazena.

Co už máme za sebou

Manažer, Zpěvačka, Blondýna a jejich Řidič se společně vydali na Cestu v Cadillacu DeVille (světle modrá brava, rok výroby 1966). Hned první den jejich výjezdu je čekala velká zkouška. Došlo k neskutečné události. Na nebi se objevilo několik ptáků. Temná nebeská vlna zaplavila celý svět a zdálo se, že Cesta naší čtveřice brzy skončí, že budou pohlceni opeřenou masou. Jejich vůz však vydržel první nátlak a z nezáviděníhodné situace se dostali díky Neznámému. Pokračovali v Cestě dál, ale ani tentokrát jim štěstí nepřálo. Díky Řidičově nepozornosti srazili srnu s tváří Mahátmy Gándhího. Bylo na čase, aby rozbili tábor a trochu se navečeřeli. Poznali se. Některé jsme poznali s nimi, ale některá tajemství zůstala skryta. Co řekl Řidič Blondýně? Anebo ještě závažnější otázka: Kdo to proboha tak křičel?!

Pátý díl právě začíná.

Předchozí díly si můžete stáhnout na těchto adresách:

První díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2012/08/cesta-001.pdf>

Druhý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2012/10/cesta-002.pdf>

Třetí díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2012/11/cesta-003.pdf>

Čtvrtý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2012/12/cesta-004.pdf>

Cesta

Díl pátý: Pod padajícím nebem, část 5

Martin Štefko

Křik hned nepřestal. Ozýval se dlouho. Jako kdyby Řidiče někdo vzal a trhal ho pomalu na kusy. Nebo ho jenom natahoval na skřipec. Manažer ztuhnul v pohybu, zůstal předkloněný do kufru, jak si chtěl vzít dvě láhve s vodou. Noc kolem ještě potemněla. Každý zvuk se zdál hlasitější, jako kdyby ho Řidičův křik ještě násobil. Zpěvačka se přikrčila. Čekala ránu, čekala, že na ni něco dopadne. Setrvala jako schoulené dítě ještě nějakou dobu, i když rána nepřicházela. Blondýna se nerozpakovala s tím, že by se přikrčila, ale rovnou sebou praštila do písku. Kolem nepoletovaly kulky, ale pudly mladou ženu nutily, aby svoje krásné, i když příliš krátké šaty, vystavila prachu a písku. Jemné částičky se jí dostaly doslova všude.

„Ááááá!“ křičel Řidič a dál obě ženy udržoval patřičně vyděšené. Manažera ale krátká pauza, která mezi výkřiky proběhla, donutila jednat. V hlavě mu běžely varianty toho, co se mohlo stát.

Křik neutichal. Řidič není mrtvý.

Řev se ani příliš nestupňoval. Bolest nenabírala na síle.

V kufru zahlédl jediný předmět, který by bylo možné použít jako zbraň. Klíč na matice šroubů, kterými kola Cadillacu drží na místě.

Ženy byly u ohně. Pokud na Řidiče něco zaútočilo, jsou více méně v bezpečí. Nerozběhnou se za ním. Ve tmě ho nebudou ani vidět. Jejich oči jsou oslněny světlem plamenů. Kdyby u nich převládl pud hledat bezpečí u muže, nenajdou ho. Nebudou vědět, kam běžet.

Řidič je v nebezpečí, ale v jakém? Jako první ho napadlo zvíře. Pták? Těch už potkali skutečně hodně. Nějaká šelma? Trhá snad řidiče na kusy? Had! Mohl by to být ještě had.

Potřeboval by louč. Nedostávalo se mu času.

První varianta: Schová se se ženami u ohně a budou se bránit. Řidič při tom možná zahyne. Může si to dovolit? Stačilo by jenom sledovat cestu a dojeli by do cíle?

Druhá varianta: Vydá se mu na pomoc. Co si vezme s sebou? Jakou zbraň? Proti čemu stojí? Příliš mnoho neznámých. Měl velmi málo informací na to, aby se mohl zodpovědně rozhodnout.

„Do háje!“ ulevil si Manažer.

Popadl klíč a rozběhl se směrem, kterým viděl přicházet Blondýnu. Rozhodl se pro Řidiče. Je pro ně nepostradatelný. Jediný zná trasu, jediný ví, kde odbočit a kde projet. Jejich Cesta je už tak zahalena velkým tajemstvím a ztratit průvodce... Jako kdyby mrtví shodili z loďky Chárona. Nikdy by nenašli klid na své poslední plavbě.

Nevěděl o každá díře v terénu, o každé vyvýšenině, ale díval se tím směrem několikrát, když pekl maso a slunce ještě svítilo. Všiml by si, že jsou tam výraznější prohlubně. Všechno záleželo na detailech. Neřítíl se zběsile, ale utíkal, jak jen mu to tma dovolovala. Měsíc se rozhodl posečkat se svým příchodem, což Manažer zrovna nekviťoval s povděkem. Tráva pod jeho nohama se měnila ve svíjející se hádky, kteří se pokoušeli zakousnout se do jeho holení. Tencí a přítulní. S každým dlouhým krokem se vymaňoval z jejich suchého dotyku.

Po deseti metrech vyskočil výš. Přesně jak si pamatoval. Suché větvičky křoviny, která nikdy nebude nic plodit, ale dokáže hodně znepříjemnit noční procházku. Manažer sice o křovině věděl, ale spletl se asi o půl metru. Dopadl rovnou do tvrdých větví. Jedna mu sjela pod kalhotami. Cítil, jak mu přejíždí přes kůži a zanechává v ní dlouhý šrám.

„Sakra!“ ulevil si, ale srovnal se a běžel dál.

Řidič nepřestával křičet. Hodlal řvát do konce věků. Rvalo to uši. Jekot se zařezával do mozku. Zpěvačka s Blondýnou se dál choulily u ohně, stáhly se k němu blíž, protože plameny je ochrání. Obě si přály, aby řev přestal. Raději ho utnout, než aby jim dál pronikal hluboko do duše. Křik umírajícího člověka, jekot lapeného zvířete.

Manažer zahlédl pohyb. Silueta Řidiče. Klátil se k zemi. Mohl to klidně být kámen. Světla bylo málo, stíny matoucí.

„Ať přestane! Ať přestane!“ prosila Blondýna nahlas. Obličej zarývala do písku. Ulpíval jí ve vlasech, na tváři, dostával se mezi suché rty. Pot se ženě dral z pórů jako nově proražený pramen a lepil drobné částičky na odhalené tělo.

Zpěvačka toužila po tom, aby zmlkli všichni.

Manažer si připravil zbraň k útoku.

Řidič nepřestával řvát. Krajina se proměnila ve španělský inkviziční dvůr. Stačilo jen málo a představitost z malých keřů vykouzila zákeřné inkvizitory, prodloužené ruky boží, které rozhodují o životu a smrti.

„Co se děje?!“ zakřičel Manažer.

Odpověděl mu jekot. Inkvizice toužila po přiznání, ale on se nehodlal vzdát. Stál si za svým slovem stejně jako Giordano Bruno, který na rozdíl od Galilea nikdy neustoupil, ani na chvíli.

„Žije,“ pomyslel si Manažer, „to je nejdůležitější. Žije.“

Přiskočil ke zmítající se postavě, odhodlaný uhodit cokoli, co na něj zaútočí. Řidič se klátil, neschopný se postavit na nohy.

„Kde to je? Kde to je?!“ otáčel se Manažer dokola a snažil se najít útočníka.

Řidič se dál klátil. Praštil sebou o zem. Zmítal se ze strany na stranu. Manažer odhodil těžký klíč. Zazvonil o kámen a odskočil. Sápál se po řidiči, po jeho hrudi. Snažil se odtrhnout neznámého vetřelce. Řidič se příliš vzpouzel. Manažer nedokázal nic nahmatat. Nedokázal nic najít. Jenom...

Manažer se postavil. Skončil své úsilí o záchranu. Nic se nezměnilo. Řidič se dál kroutil na zemi. Zdvíhal prach, který se dostával Manažerovi do nozder. Kašlal by, ale potřebu potlačil. Na mysl se mu dralo jediné logické vysvětlení. Nic jiného to být nemohlo. Sklonil se znovu k řidiči. Vzpouzel se mu. Chtěl se mu vytrhnout. Manažer mu klekl na hrudník. Řidič vládl neskutečnou silou. Manažer se dál držel. Napřáhl ruku. Udeřil.

Facka dopadla na Řidičovu levou tvář. Rána byla slyšet několik stovek metrů daleko. Obě ženy u ohně přestaly dýchat. Křik ustal. Řidič se přestal vzpouzet. Ruce i nohy ochable spadly do písku. Zpěvačka i Blondýna se znovu nadechly ve stejnou chvíli.

„Díky,“ vydral ze sebe Řidič, když se mu tlukot srdce mírně zpomalil.

„Nemáš zač,“ zvedl se Manažer a oprašoval si oblek, který dostal hodně zabrat. Oprášení stačit nebude. Potřeboval by čistírnu a potreboval by ji akutně. „Mimochodem, jste debil.“

„Cože? Co? Proč?“ zatvářil se Řidič ublíženě, což Manažer nemohl vidět, ale z tónu hlasu si to snadno odvodil. Zároveň poznal, že je Řidič skutečně v pořádku a nezdá se, že by jim nějaké objektivní nebezpečí hrozilo.

„Proč jsi nám neřekl, že míváš záchvaty?“ osočil ho Manažer.

„Ale to.. je to složitější,“ řekl Řidič tajemně.

„Složitější? To vážně rád slyším.“

„Já... nemůžu...“

„Je mi to jasné,“ usekl ho Manažer v jeho slovním tápání. „Můžeš se zvednout?“

„Mně je to líto, že jsem vás vystrašil. Prostě to nejde. Nemůžu to vysvětlit.“

„Nemůžeš, nebo nechceš?“

„Nemůžu, musíte mi věřit. Jenom někdy... prostě se to stane. Já vím, že to není příjemné. Omlou-omlouvám se,“ zakoktal se Řidič. Manažer si nebyl jistý, jestli jeho společník nebude zvracet. Když se Řidič postavil na nohy, Manažer se trochu uklidnil.

„Zvládneš to?“ ujišťoval se Manažer. Podpíral jejich jedinou naději na zdárný konec celé Cesty.

„V klidu. Budu naprosto v pohodě. Jenom se trochu vyspím. Asi jsme se moc zdrželi. Nebo jsme dlouho nejeli. Bude to v pohodě. Jasně. Jenom se prospím.“ Manažer poslouchal Řidičovo nesouvislé blábolení a vedl ho k ohni, kde už čekaly obě ženy, schoulené k sobě

s nadějí na objasnění. V jejich očích se zračil strach. Doufaly v dobrou odpověď. Pominulo už nebezpečí? Na krátký okamžik tohoto souznění ve strachu se roky smyly a obě ženy vypadaly jako sestry. Stačilo jedno mrknutí oka, iluze vyprchala.

„Co se stalo? Co to bylo?“ těkala Zpěvačka kolem sebe. Nic nevysvětlovalo ten příšerný ryk.

„Dostal záchvat,“ odpověděl Manažer a plácnul sebou zpátky na kámen k ohništi. Srna potřebovala otočit. Maso se na jednom místě připálilo tak, že smrdělo široko daleko.

„Záchvat? Jaký záchvat?“

Blondýna si stoupla. Křik přestal už před nějakou chvílí, ale ona se pořád třásla. „Ať to přestane. Ať toho nechá.“

„To nebyl záchvat,“ vzdychl Řidič, ale pak jen mávl rukou. „Na tom nesejde. Nic se nestalo a já... omlouvám se.“

„Omlouváte... Omlouváte se!“ vyskočila Zpěvačka na nohy s překvapivou hbitostí. „Málem jsme se tu... málem jsme se mohly zbláznit strachy!“

„Já vím,“ ujišťoval ji Řidič. „Mrzí mě to, ale všechno je v pořádku.“

„Ať toho nechá. Ať toho nechá.“ Blondýny si nikdo nevyšímal. Manažer odkrajoval připálené maso a snažil se na nic nemyslet. Chvilí potřeboval vyčistit hlavu, donutit se dál pokračovat v téhle zatím velmi nepříjemné Cestě. I když se zastavili, pořád to byla součást jeho Cesty. Mohl si namlouvat, co chtěl, ale lidé, kteří jsou kolem něho, s ním budou trávit hodně času. Bude je muset poznat lépe. Mnohem lépe než doposud.

„Mrzí? Do háje!“ zuřila Zpěvačka. „Mě to taky mrzí! To jste nás nemohl varovat, že máte tyhle... tyhle záchvaty?!“

„Já jsem... Nejsou moc časté.“

„Ať toho nechá, ať přestane!“

„To je snad nějaká omluva?“

„Ať toho nechá! Ať přestane!“

„Co je vám sakra? To jste se z toho zcvokla, nebo co?“ rozkřikla se Zpěvačka i na Blondýnu, která s koleny skoro u hlavy hleděla kamsi do dále a mírně se vsedě kývala.

„Ať toho nechá. Ať přestane.“

„Co vám sakra je?!“

Jako první si toho všiml Manažer. Zahleděl se stejným směrem jako Blondýna. Kdyby méně ovládal svalstvo svého těla, spadla by mu čelist. Takhle jen bez výrazu sledoval scénu před sebou. Co budou dělat s tímhle? Co mají udělat teď?

„Kam všichni...“ Pak se otočila i Zpěvačka. Hned po ní Řidič. Scéna se zastavila. Jako kdyby zamrzl obraz na televizoru. Manažer seděl na zemi, jednu ruku nataženou k rožni. Záda měl mírně ohnutá, jak se nakláněl směrem k ohni. Nevnímal maso opékající se nad vysokými plameny. Vnímal to stejné, co Zpěvačka, která stála nad plameny, jako pěvkyně, která se chystá pět pro vyprodanou La Scalu. Ruce v pěst, rovná jako tyčka na rajčata, hlavu mírně pozdvíženou. Právě ta hlava začala mírně poklesávat. Zpěvačka byla tou, komu spadla brada.

„Ať toho nechá. Ať toho nechá!“ drmolila dál Blondýna jako deska, která se zasekla. Jehla stále přeskakuje na jednu jedinou stopu. „Ať toho nechá!“

„No, to mě poser záda.“ Řidič se na další komentář nevzmohl.

Manažer cosi řekl, ale nikdo ho neposlouchal.

„Cože?“ zeptala se Zpěvačka nepřítomně.

„Jestli byste byla tak laskavá a podala mi ten dlouhý klacek, který vám leží u nohou,“ pospíšil si Manažer.

„Ale...“

„Hned!“ zvýšil Manažer hlas, ale ne tolik, aby křičel. To si netroufl. Ne tváří v tvář... tomu.

Zpěvačka sebou trhla a pomalu, velmi pomalu přenesla pozornost na Manažera. „Co...“

„Ten klacek!“ sykl.

Film se opět rozběhl. Zpěvačka ještě chvíli zírala Manažerovi do očí, ale pat svůj zrak sklopila k zemi. Nechtěla se kochat kamínky, ani něco špičkou boty načrtnout v písku. Chtěla jenom vědět, o čem to Manažer mluví. Těžko se odpoutala od obrazu, který uhranul všem ostatním. Nejprve očima přešla přes plameny, zůstala jejich světlem oslněná. Klacek uviděla, jakmile si přivykla světlu. Než Zpěvačce došlo, že se stačí sklonit a prsty větev sevřít, musel ji Manažer nešetrně povzbudit.

„Dělejte, kurva!“

„Ale co... co to... je?“

Manažer měl jednu zásadu. Když něčemu nerozuměl, něco nechápal, nevěděl, co to je, vždycky si to pojmenoval. Jakmile něco neznámého získalo jméno, bylo to mnohem jednodušší přijmout za své. A tak našel jedinou odpověď na Zpěvaččinu otázku. Řekl: „To je smějící se hyena.“

„Smějící se...“ zopakovala Zpěvačka. Nepřiměla se skrčit a zvednout klacek.

„Ať toho nechá,“ mlela si dál svou Blondýna

„Co je o za masku?“ divil se Řidič.

„Co je to...“ Zpěvačka se obrátila na podpatku tak rychle, až se kolem ní prach rozvířil. „Na tohle se ptáte?“

„Mardi Gras,“ odpověděl Manažer.

„Mardi Gras!“ plácl se Řidič do čela. „Samozřejmě!“

„Samo... Zbláznili jste se!“ zvyšovala Zpěvačka hlas do hodnot, které se ani hyeně nelíbily. Stála asi dvacet metrů od tábora. Z temnoty se nejprve vyloupily dva světélkující uhlíky vznášející se ve tmě. Pak se zvíře přiblížilo ještě víc. Nohy napnuté, tělo nahrbené, věčně připravené ke skoku. Srst strakatou, ale nikdo to ve tmě nedokázal poznat. Nikdo by si nevšiml. Na hlavě měla hyena masku, bílý obličej, kterému ve výšce očí vystupovala do stran zelená a fialová pírká. Obličej, který nebyl nic jiného než jednoduchou škraboškou, se usmíval.

„Ať toho nechá!“

Nebylo tak těžké pochopit, proč Blondýna tu jedinou větu dokola opakuje.

Hyena nejen vypadala, že se směla, ale svými pohyby tomu velmi přidávala. Její tělo se na propnutých nohou třásl, jako kdyby měla nekontrolovatelný záchvat smíchu, který se v sobě neustále snaží udusit, ale nedaří se to. Vysmívala se jim.

„Podejte mi ten klacek! Hned!“

Zpěvačka se rychle sklonila, sebrala větev a hodila Manažerovi, který ji obratně chytnul. Jako kdyby pohnul jen rukou, zbytek těla zůstal nehybný. Nechtěl hyenu za žádných okolností donutit k útoku.

„A teď tu vaši šálu.“

„To je šátek.“

„Na tom nezáleží.“

„Co s ním chcete...“

„Dejte mi ho!“

Zpěvačka chtěla svůj majetek bránit, ale Manažerovu vzteklému pohledu se nedokázala vzepřít. „Ale... nezniče ho,“ špitla, když mu ho podávala.

„Jo, jasně. S tím se klidně rozlučte,“ ubezpečil ji Manažer. Omotal šátek kolem dlouhého dřeva. Pochodeň byla na světě. Teď už jenom... „Máte ještě...“ Blondýna už ale čekala s rukou nataženou a v ní plechovku s benzínem. Nedívala se na něj. Prostě mu nádobu podávala.

Manažer uznale pokýval hlavou a plechovku převzal.

„Ale nééé!“ vyjekla Zpěvačka, když pochopila, co se děje. „To přece nemůžete!“

„Chcete žít?“ zeptal se Manažer stručně.

„Kvůli jednomu psovi mi nemusíte zničit můj šátek!“

„Kvůli jednomu? Tak se podívejte znovu!“

Všichni, jako na povel, se zaměřili na krajinu kolem Mardi Gras hyeny. Jednotlivá temnota se rozestoupila a oni spatřili stíny. Jeden, dva... bylo jich mnohem víc. Možná desítky. Několik z nich přistoupilo blíž a postavilo se vedle sebe. První hyena mohla být jejich velitelem, ale stejně tak obětním beránkem, který to případně schytá, kdyby náhodou ti kolem toho pálivého nebyli tak bezbranní, jak se zdají. Zatím jim lidé neublížili, a proto se z noční temnoty vyloupli i ostatní psovité tvorové. Každý na hlavě masku. Vypadalo to jako na benátském festivalu na konci zimy. Některé škrabošky podobné té, kterou měla Mardi Gras hyena, ale ostatní různé. Méně nápadité, obyčejné škrabošky, z kterých vystupovaly svítící oči, další nápaditější a na pohled bohatší. Trčela z nich honosná paví pera, leskly se zlatem či stříbrem, některé měly dlouhé nosy, jiné rozšklebená ústa, která přidávala na děsivém dojmu.

„Já mám strach,“ změnila Blondýna větu.

Řidič se pomalými housenkovitými pohyby přiloudal k Manažerovi. „Co budeme dělat?“

Manažer promluvil ke Zpěvačce: „Pojďte ke mně.“ Pak to zopakoval i Blondýně, několikrát, protože ta očividně neodkázala pochopit, co se všechno může stát. Hyeny postupně stahovaly kruh. Samy si nebyly jisté, že jejich kořist představuje tak snadné sousto. Musí si je očuchat. Pak se uvidí.

„Musíme se držet u ohně,“ pošeptal Manažer a dál si v zorném úhlu držel všechny šelmy, které se draly nejbliž. Jakmile zaútočí, musí být připraven udeřit.

„Co tu dělají hyeny?“ zeptala se Zpěvačka, která se k Manažerovi přitiskla až příliš blízko. Nechal ji. Stará žena vedle sebe potřebovala cítit někoho, kdo jí dodá alespoň dočasný pocit bezpečí. Manažera napadlo, proč tu není její manžel, ten o několik let mladší, o kterém mluvila. Proč asi vyrazila sama a manželka nechala doma?

„Na tom nezáleží,“ odsekl Manažer. „Prostě tu jsou. Bojí se ohně, musíme se držet u tepla. Vemte si z ohně nějaké klacky, nebo něco. Musíte mít zbraň.“

„Kde jste se toho tolik...“

Manažer Zpěvačku přerušil: „Teď ne. Dělejte!“

Jako první se shýbnul Řidič. Jedna z hyen se zasmála nahlas. Příšerný zvuk. Manažerovi – a nejen jemu – přeběhl mráz po zádech. Najednou byla až moc tma. Najednou byli jen čtyři lidé v pustině obklopení krvelačnými šelmami, které se jim vysmívají.

„Hlavně pomalu,“ varoval všechny Manažer. „Žádné unáhlené pohyby.“

Vedle Řidiče se postavila Zpěvačka, stále se rukou otírala o Manažera. V ruce držela silné polínko s malým plamínkem, který za chvíli zhasl. Špička zůstala pořádně rozpálená. Zvířata se přesto o něco stáhla.

„Je jich moc,“ sdělila Zpěvačka ostatním.

„Jo, to je,“ souhlasil Řidič. Manažer nic neřekl. Louč držel v ruce, ale ještě ji nezapálil. Nepřišel správný čas.

„Neutečeme?“ navrhla Blondýna.

Manažer ji zpražil rychlým pohledem a odmítl na takovou otázku jakkoli odpovídat. Jeden z nich se rozběhne a je konec. Hyeny se po něm vrhnou a během chvilky ho rozsápu a zbyde jen kostra, kterou budou olizovat ty poslední, které se nedostaly k masu.

„Držte se všichni u ohně. „

„Ale co když zaútočí?“ sykl Řidič.

„Od toho máte ty klacky.“

„Výborně,“ povzdechl si Řidič.

„Měli jsme jet dál,“ konstatovala Blondýna.

„Milčte, laskavě,“ doporučil Manažer. „Teď není čas na zbytečné kecy. Prostě se držte u mě, jo?“

Semkli se k sobě. Manažer, Řidič i Zpěvačka stáli, každý v ruce jednu louč, nebo alespoň něco tomu velmi podobného. Vypadali jako zástup, který se chystá upálit Frankensteinovo monstrum. Sekundovala jim v tom Blondýna, která se ukrývala za plameny, jako žena pračlověka čelícího silnějšímu sokovi.

Hyeny vyčkávaly. Napočítali jich minimálně dvacet. Další se ale jistě tísnily v temnotě. Byly tak tiché. Téměř neviditelné. Když se stmívalo, nespátřili je přicházet. Jakmile se setmělo, připlížily se, tiše jako myši, skrčené ve stínech.

„O nich jste nic nevěděl?“ pošeptal Manažer Řidiči.

„Ne, většinou tady nestavím,“ přiznal Řidič.

„Hm, je tu víc podobných bestií.“

„Možná jo.“

„Co to dělají?“ vyskočila Blondýna na nohy.

Hyeny začaly pochodovat sem a tam, synchronizované, s očima pořád upřenýma směrem na skupinku čtyř vystrašených lidí. Jejich světlé bulvy se vznášely ve vzduchu, jako dvojice světlušek, které obletují místo, kde leží příliš tlustý kocour. Některá z hyen zničehonic popoběhla, ale pak se zase stáhla. Pokaždé, když to některá z nich udělala, Zpěvačka sebou cukla. Po třetím krátkém výpadu se chytla Manažera za paži.

„Tu ruku mi neurvete?“ nadhodil.

„Cože?“

„Moje ruka.“

„Já...“

„To je v pořádku. Jenom mě pusťte, až bude potřeba.“

Zpěvačka přikývla.

Manažer věděl, že to musí přijít. Když první hyena vyrazila, byl připraven. Přeběhl kolem ohně s loučí napřaženou jako baseballovou pálkou. Stále ji nechával nezapálenou.

„Neblázněte,“ snažil se ho Řidič zarazit pouze slovy. Nechal Manažera, ať za ně znovu řeší problémy. Nejspíš věděl, co dělá.

Hyena útok nedokončila. Stejně tak Manažer. Zvíře se prudce zastavilo asi pět metrů daleko. Zůstalo stát, zuby vyceněné. Sliny odpadaly do prachu, kde se okamžitě obalily a vytvářely tak děsivé kokony. Manažer napjatě postával. Hyena vrčela. Ostatní predátoři se taktéž přiblížili. Manažer si uvědomil, že proti sobě má tu první. Mardi Gras hyena. Ne vůdce smečky, ale obětní beránek. Závisí na Manažerovi, jak celá noc dopadne? Když vyhraje tenhle souboj, stáhnou se? Anebo zaútočí další? Skončila snad jejich Cesta?

„Připrav si benzín,“ zavolal na Blondýnu za sebou. Ta okamžitě plechovku sebrala ze země a přitiskla si ji na prsa. Kov byl trochu vlhký, jak Manažer benzín naléval. Po šatech se jí rozšiřovala mastná skvrna. Než noc skončí, budou její šaty nepoužitelné. Stačila by jediná jiskra a Blondýna by vzplála vysokým plamene.

„Pro jistotu,“ dodal ještě Manažer.

Hyena nakročila levou přední nohou. V pohybu dál nepokračovala.

„Jen pojd', ty mrcho,“ povzbuzoval Manažer.

Šelma zavrčela. Manažer se zatvářil, jak nejdohodlaněji dovedl. Zpěvačka oba protivníky sledovala ohromeně. Nejen ona. Všichni pozorovali dva zápasníky v ringu. Jeden, ten lidský, nebojácný a se zbraní v ruce, druhý, méně lidský, se čtyřma nohama a zuby, které dokážou snadno protrhnout tepnu na krku. Lidské osazenstvo ani nedutalo, hyeny se v pozadí začaly smát. Hluk z jejich strany rostl. Jako kdyby aplaudovalo bláznivé publikum. Řidič, Manažerka i Blondýna s kanystříkem v ruce se k sobě přimkli, aby i oni dali najevo souzářnost. A také strach.

Souboje se měli účastnit jenom dva. Publikum vyčkávalo. Když vyhraje zvíře, lidé zemřou. Když vyhraje muž... V takovém případě je výsledek méně jistý. Uvědomovala si zvířata svou přesilu?

„Dělejte něco!“ začínala Blondýna ztrácet nervy. Vlastně se držela docela dlouho.

„Držte tu ženskou v klidu,“ přikázal Manažer ostatním. „Tohle zvládnou.“

„Nesnáším, když někdo řekne, že to zvládne,“ zašeptala Zpěvačka.

„Ticho,“ sykl Manažer. Rušivé řeči nepomáhaly.

Hyena se neměla k útoku. Očividně jí vadil oheň. Cítila, že nestojí proti slabšímu protivníkovi. Ale copak měla na výběr? Za sebou celou smečku, která ji hnala kupředu. Smečku, která neodpouštěla. Nemohla se jenom tak vrátit. Rozsápaly by ji. Musela zaútočit, ať už se jí do toho chtělo, nebo ne.

Manažer cítil ze zvířete strach. Z jeho nehybnosti. Nejistoty. Nechtělo zaútočit. Ne, dokud nebude bezpečně vědět, že vyhraje. Hyena začala přecházet do strany. Udělala pár kroků a zastavila se. Vzdálenost mezi Manažerem a šelmou se nijak nezměnila.

„Tak pojď, jen pojď.“ Manažer si věřil.

Hyena se vrátila o několik kroků zpátky. Nechtělo se jí. Nechtělo.

„Jen se neboj. Co se ti může stát? Já mám jenom tenhle klacek.“ Do nosu ho štípal zápach benzínu.

Hyena se nahrbila. Dávala až moc jasné signály. Z hrdla se jí draly zvuky, které připomínaly smích koktavého vidláka. Manažer pohnul prsty, kterými svíral svou provizorní louč. Docela pevné dřevo, mělo by...

Hyena zaútočila. Nohama zabrala. Prach a písek vylétly v oblaku do vzduchu.

Manažer pevně sevřel louč. Hyena skočila a on máchnul. Louč prolétla plameny a vzňala se. Zpěvačka zaskučela. Její šátek se rychle měnil v černající kus látky. Vzor zmizel okamžitě, ale oheň se rozhořel. Louč opisovala široký oblouk. Hyena mířila rovnou na Manažerův krk. Nedosáhla cíle. Větev zvíře udeřila do hlavy a vychýlila z dráhy. Manažer v pohybu uhnul. Levou nohou došlápl do ohniště a musel rychle odskočit. Nemohl se zastavovat. Zvíře, kterému odpadla maska, sebou praštilo o zem. Škraboška se rozletěla na několik kusů. Zvíře v prachu poskočilo. Škublo sebou, jak se chtělo rychle postavit. To už Manažer stál u něj. Hořící louč hyeně přiložil na odhalené břicho. Noc prořízlo děsivé zaúpění. Bolest zraněného tvora. Manažer vdechl zápach spálených chlupů a kůže. Hyena se snažila uskočit. Kopl do ní. Další zaúpění. Z lidského tábora. Blondýna skučela. Zpěvačka se musela chytnout Řidiče, aby také nevykřikla. Manažer dál pokračoval v neúprosném útoku. Přiložil louč za zátylek zvířete. Nebylo se schopné vyhrabat na nohy. Rána do hlavy ho omráčila. Zblblé. Nemotorné. Realita kolem získávala špatné obrysy. Kde bylo nahoře? Kde dole? Kde vpravo? Kde vlevo? Manažer šlápl hyeně na nohu. Zaskučela. Běsnící muž přiskočil blíž. Pod nohama mu zakřupala část rozlomené masky.

„Chcípni, ty svině. Chcípni!“ křičel.

Loučí znovu udeřil. Ne proto, aby popálil, ale aby ublížil. A znovu. A znovu. Hyena se skoro nehýbala. Na několika místech byla vážně popálená. Za hlavou jí chlupy ještě mírně doutnaly.

„Chcípni!“ křičel.

Vykřikly obě ženy najednou.

Něco ho srazilo na zem. Louč mu vylétla z rukou. Rychle se téměř vleže, po loktech, dostával dál. Mezi něj a hyenu skočilo něco, co se dalo přirovnat jen k jednohlavému Kerberovi. Hyena rozměrů krávy, se svalstvem namotaným na kosti v chuchvalcích. Mnohem větší, mnohem silnější. Nikdo už nepochyboval, kdo je vůdcem celé smečky. Manažer pochopil, že pokud nepřijde zázrak, s takovým zvířetem se prostě nemůže rovnat. Jediná zbraň mu navíc vypadla.

„Hod'te po něm něco! Hod'te po něm něco!“

Hyena, ač skutečně obrem, disponovala jedním rysem, který by jí v očích lidí za jiných okolností zesměšňoval.

„Dost!“ zavrčela hyena s maskou Richarda Nixona. Z očních otvorů žhnulo do noci jediné oko. „Dost.“

„Zvítězil jsem!“ zahřímal Manažer z nezáviděníhodné pozice.

„Zvítězil,“ přikývla hyena v neskutečně lidském gestu. „Protentokrát.“

„Necháte nás jít.“ Manažer se neptal, oznamoval.

„Protentokrát,“ zopakovala hyena.

„Proč po nás jdete?“

„Maso se musí trhat,“ vysvětlila hyena jednoduše.

„Zvítězil jsem,“ řekl Manažer pro jistotu ještě jednou.

„Protentokrát,“ souhlasila hyena. „Ale příště...“

„Můžete nás nechat na pokoji,“ snažil se Manažer vyjednávat a pomalu se zvedal na nohy. Opatrně, co kdyby si hyena dobrosrdečnost náhle rozmyslela. Ne, že by měl způsob, jak obra porazit, ale ostražitost patřila mezi mnoho znepokojujících vlastností, kterými se lišil od většiny lidí.

„Naše cesty se setkali,“ řekla hyena, jako kdyby všechno vysvětlila. „Už není kam se vrátit.“

„Vždycky je možné se vrátit,“ zkusil to Manažer.

„Ale pouto se nepřeruší.“

„Porazím vás i příště?“

„Ty? Ty ne,“ zavrtěla hlavou hyena. „Ty už jsi to dokázal. Je řada na jiných.“

Když si Manažer uvědomil, kdo za ním stojí a s kým bude dál cestovat, v krku mu uvízl knedlík.

„Setkáme se znovu,“ rozloučila se hyena.

„Kde?“

Hyena se zasmála, jako se smrt směje nad hrobem Gilgameše. „Setkáme se.“

Manažer už stál na nohou. Obezřetně sledoval hyenu, která se k němu otočila zády. Přešla k ležící Mardi Gras šelmě, jejíž masku Manažer navždy zničil. Velká, královská hyena jazykem přejela všechny rány, které Manažer vypálil. Jednu po druhé olízla, jako kdyby vlivem slin zmizely. Pak se nad vážně zraněnou družkou sklonila a zakousla se jí do krku. Menší hyena sebou několikrát škubla, potom zemřela. Tiše, bez cti. Královská hyena zuby zvedla bezvládné tělo do vzduchu a jediným máchnutím obrovské tlamy ho hodila čekající smečce. Šelmy se na svého druha vrhly a během několika minut se s ním vypořádaly. Jen bělostné kosti zůstaly památkou.

„Smečka neodpouští,“ řekla královská hyena. „Sbohem.“

Odcházela pomalu, zády k lidem, pranic se nebála, že by ji napadli. Nikoho to nenapadlo. Nevyhráli by. Hyena se náhle zastavila. Hlava Richarda Nixona se jen trochu natočila. Nemluvila k Manažerovi, ale jen tak ke komusi.

„Bobři vždycky znají pravdu,“ řekla hyena, pak odkráčela a spolu se zbytek smečky zmizela ve tmě. Manažer se vrátil k ostatním. K ohni, který planul teplem a nabízel relativní jistotu, domnělé bezpečí.

Řidič, Zpěvačka i Blondýna postávali strnule, neuvědomovali si konec. Jen Řidičova ruka pochopila, že není nutné dál silně svírat hořící větev. Ruku pomalu skláněl, až hodil větev zpátky do ohně.

„Bobři vždycky znají pravdu?“ ujišťovala se Zpěvačka.

„Vypadá to tak,“ reagoval Manažer.

Blondýna si zhluboka oddechla, jako kdyby chtěla vypustit všechny vzduch z těla najednou. Složila se na zem, téměř bez pohybu.

Řidič na ni beze slov ukázal. Když nad ní Manažer máchl rukou, Řidič si sednul na zem, sebral nejbližší kámen a hodil jím kamsi daleko. Zarachotil po hlíně, narazil na další kámen a další zvuky utichly.

„Možná bychom se měli vydat na cestu,“ doporučil Manažer.

„Jen tak?“ divila se Zpěvačka, která čadící větev stále držela ve svých rukou. Nepoužila ji, ale bála se vzdát jediné obrany. Držela se zbraní při životě a v úzkých hranicích přičetnosti.

„Ne, ještě se sbalíme,“ odtušil Manažer. Oprašoval si prach z obleku, ale stačit to nebude. Potřebuje čistírnu. Stejně jako oblek Řidiče, který koketoval s ledabylym stylem dnešní mladé generace. Chápal, že zrovna není chvíle na to, aby se člověk naparoval v obleku a dával na odiv svůj vytříbený vkus, ale nikdy by si nedovolil sundat kravatu mimo domov, jediného místa, kde byla vázanka na obtíž nikoli ku prospěchu.

„Já se zblázním,“ sdělila všem Zpěvačka. Blondýna ji podpořila tím, že se na zemi ani nepohnula a dál hrála mrtvou.

„Nepochybuji o tom,“ nehádal se Manažer.

„Jak to myslíte?“ zeptala se povýšeně.

„Jestli ze všeho budete dělat takový teátr, tak vám nic jiného nezbyvá. Buď vás trefí, anebo se z toho zblázníte.“

„Ale ta hyena mluvila!“ zdůraznila Zpěvačka.

„Přesně tak,“ přikyvoval Manažer, „tohle je správný přístup. Budeme nazývat věci správnými jmény, všechno si pěkně popíšeme, jak to ve skutečnosti je, a budeme v klidu, protože když se to řekne nahlas, je to pravda.“

„Ta hyena mluvila!“ zvýšila hlas.

„Nemusíte to opakovat pořád, to zas ne,“ upřesňoval Manažer, zatímco sbíral těch pár věcí, které vytáhl z kufru Cadillacu. „Budete ještě někdo jíst to maso? Já musím říct, že mě přešla chuť.“ Nikdo neodpověděl, a tak nechal maso masem. Hyeny se postarají. Oheň uhasil. Zase tolik mluvící hyeně nevěřil. Sice zvítězil, ale kde měl záruku, že své slovo dodrží. Odjet. Jiná možnost nezbyvala. Odjet a už se sem nikdy nevracet.

„Můžeme?“ obrátil se Manažer s úsměvem na ostatní.

„Připravím auto,“ odvětil Řidič a odebral se ke Cadillacu.

„Tohle je šílené.“

„Nechávat tu tolik masa? Chcete tedy uříznout?“ Manažer moc dobře věděl, že odpovídá na něco jiného.

„Ne, já... áááá! Zblázním se tady z toho!“ zaječela Zpěvačka a rychlým krokem se vydala za Řidičem. Manažer se jen usmál.

„A co ty?“ sklonil se k Blondýně. „Hodláš tu spát?“

Blondýna nijak neodpověděla. Očividně jí bylo jedno, jak vypadá, že má sukni vyhrnutou tak, že je vidět celý zadek. Prsa se jí drala ven, ale ona se ani nepokusila si vrchní část srovnat. Ležela na zemi, jako kdyby se do ní chtěla zapustit, jako kdyby v ní chtěla zemřít. Manažer Blondýně rozuměl. Na chvíli se mu hlavou honilo dilema. Namáhat se a zachránit ji, anebo ji tu nechat ležet, nedělat si hlavu. Okamžitě mu blesklo myslí, že na Cestě musejí zůstat všichni, alespoň v téhle fázi ano. Pokud by se rozdělili... Ne, nedokázal si představit, že by jejich Cesta mohla dál pokračovat bez problémů. Dobře... bez ještě větších problémů.

„Když tu budeš takhle ležet, zničí se ti vlasy.“

Nic žádná reakce.

„To nechci ani mluvit o té špíně za nehty.“

Stále nic.

„Rozumím tomu, že tě to zasáhlo. Je toho trochu moc najednou. A to ani nevím, co se stalo mezi tebou a naším milým Řidičem, ale vzhledem k tomu, že ti musel sdělit něco jistě

nesmírně zajímavého, nebylo by od tebe hezké, kdybys mu nějaké to tajemství zůstala dlužná.“

Blondýna se skoro vůbec nepohnula, její poloha se nezměnila, ale ústa se otevřela. „Jak to víte?“

„Odešla jsi první, on se k tobě přidal. Ovšem vrátila ses první ty, on si očividně potřeboval něco promyslet. Chvilí nechtěl nikoho vidět. Když se vrátil, nepřekypoval bujarou náladou. Navíc dostal záchvat. Vzhledem k tomu, že – a to myslím opravdu v tom nejlepším – tvoje nohy u sebe drží jako nůžky zajištěné stlačenou pružinou, pochybuji, že by byl zklamaný proto, že jsi ho neuspokojila. Bude v tom něco jiného. Ty na něj něco víš, on na tebe nic. Bylo by fajn, kdybyste měli ještě příležitost se podělit.“

„Vidíte do nás, že jo?“

„Jak to myslíš?“ nerozuměl Manažer.

„Jste takovej ten, co umí číst myšlenky, že jo? Můžete se hrabat v našich vzpomínkách,“ obvinila ho Blondýna.

„Kdyby to jen bylo tak jednoduché,“ zasmál se Manažer a pomohl Blondýně na nohy. „Mimochodem, líbí se mi tvůj vkus na spodní prádlo. Netušil jsem, že se dělají tanga s prostříženým rozkrokem.“

„To je...“

„To je jedno,“ přerušil ji Manažer. „Běž do auta a připrav se na cestu. Já to tu dokončím. Běž.“

„Jste zvláštní. Jde z vás docela strach,“ zanechala ho Blondýna s těmito slovy.

„Nejsi první, kdo mi to řekl,“ pomyslel si Manažer. „A nebudeš poslední.“

Pobral sirky a zapalovač, které si vzal, podpalovač v papírovém balení a sebral i zbytek chleba a vodu, kterou nedopil. Víc toho na zemi neleželo. Když se zvedal, oči mu padly na oblý kámen, vystupující ze země jako špička obřího vejce. Na vrcholu kamene trůnil ananas. Vypadal jako šklebící se hlava bez očí a úst. Listy, které mu vyrůstaly z temene, připomínaly rozpustilé vlasy, natužené a zpevněné. Díval se na Manažera. Manažer cítil jeho pohled. Pohled nikterak laskavý či přátelský.

„Na co sakra koukáš?“ obořil se na ovoce. Pak se sám sobě zasmál. Vždyť je to jen ananas. Obyčejný ananas, Co ten by mu mohl udělat?

Manažer nechal ananas jeho osudu. Nejspíš bude mít štěstí, protože hyeny na ovoce moc nejsou. Auto čekalo nastartované. Kufr zel dokořán otevřený, a tak do něj vložil všechny věci. Kromě poloprázdné láhve s vodou, tu si vzal k sobě. Jakmile za sebou zaklapl dveře, opět na místě spolujezdce, Řidič se rozjel a nechal tábořiště daleko za nimi. Ráno by měli dojet k benzínce. Tam se dají do pořádku.

Slovo autora

Možná některé trochu zklamalo, co se vlastně stalo, co měl znamenat ten křik, ale všechno má samozřejmě svůj důvod. Postupně bude vše odhaleno, ale nechci vystřílet všechny ostré náboje hned na začátku. Tohle byl záměr celého prvního příběhu, který je rozdělený do šesti částí. Představit hlavní postavy, ale představit je takovým způsobem, že více o nich nevíme, než co nám říkají a co nám předvádějí svými činy a svým chováním. Odhalování postav postupně, to bývá krása mnoha románů. Každý má nějaké svoje tajemství, každý si s sebou nese něco, co nechce ostatním hned říct, nebo co nechce sdělit vůbec.

Co vlastně víte o našich cestovatelích? Není toho mnoho, že? Je toho docela málo. Náznaky však nechybí. Manažer je přezíravý, všechny ostatní považuje za méněcenné, ale očividně k tomu má objektivní důvod. Jako kdyby vždycky byl o něco napřed. Co třeba Blondýna? Ani ona neříká všechno. A to jste ještě nečetli poslední díl příběhu „Pod padajícím nebem“. Myslíte si o ní, že je úplně hloupá? Možná je, ale buďte ostražití. Zpěvačka je na první pohled namyšlená a jen těžko bude s ostatními vycházet. I věkově je už trochu jinde. Jak se vlastně tahle skupinka dokáže snést? A Řidič? Řidič je přece jenom řidič.

Šachové figurky jsou rozestaveny a vydaly se na svou Cestu, která je v tomto posledním díle zavedla do nepříjemné situace. Toužil jsem po tom, aby byl příběh akčnější, abychom se trochu vrátili do nálady prvního a druhého dílu. Proto jsem si vybral další zvířata. Stejně jako sebevražedné vrány a další ptáci („někteří byli z vyschlého dřeva a dřevotřísky“), kteří napadli postavy v prvních dvou dílech, ani hyeny nejsou takové, jaké se obvykle jeví. Tyhle mají masky. Škrabošky se nabízely okamžitě. Hyení smích je něčím, co může být maskou ještě umocněno, výraz se ještě prohloubí. Navíc představa hyeny s maskou je minimálně groteskní, pokud ne rovnou bizarní. Ke všemu se ještě vtírá ta příšerná otázka: Proč mají, sakra, ty hyeny masky?

První konfrontace s hyenami skončila dobře, ale jak dopadne další? A kdy se se zvířaty znovu uvidíme? Já vím, je toho velmi mnoho, co zůstává otevřeno, ale mohu vám slíbit, že si dám hodně záležet na tom, aby se to postupně vysvětlilo. Teď vám zatím nezbyvá než čekat na další díl, kde se možná trochu vysvětlí. Hodlám totiž proniknout hlouběji do duše některých postav. Nebo že by díky tomu vyvstaly nějaké další nejasnosti? Doufám, že se mi podaří vás udržet v napětí a že se budete těšit i na další příběh, který začne vycházet od března a který mám v době psaní tohoto sloupku již rozepsaný a rozvržený.

Prosím, mějte na paměti: „Cesta“ je příběh, který na svých stránkách uveřejňuji zdarma. Může si ho stáhnout každý. Z toho důvodu doufám, že s ním podle toho budete zacházet. Chci, aby byl prezentován výhradně na mých stránkách. Pokud byste ho chtěli dát ke stažení na své stránky, napište mi. Vždycky je možné se domluvit.

Je 1. ledna 2013 (ano, už je Nový rok), když páté „Slovo autora“ píše. Prvních šest dílů je kompletně opravených a zbývá poslední k vydání. Za měsíc se můžete těšit. Dokončený je už sedmý díl a osmý díl se těší mému zájmu. Rozhodně tedy bude ještě nějaký čas co publikovat a co číst.

Přeji vám šťastnou Cestu, milí čtenáři.

Martin Štefko

Internetové stránky: <http://www.martinstefko.cz>

E-mail: martin@stefko.cz

Odkaz na stránku s příběhem: <http://www.martinstefko.cz/2013/01/cesta-005/>

Můj profil na Facebooku: <https://www.facebook.com/MartinStefko>

Můj profil na Google+: <https://plus.google.com/113698091354288253412/posts>